

Viherlaakson Veikot ry – vireä 70-vuotias

Historiikin koonnut Tuomo Ilomäki, seuran kunniapuheenjohtaja

Helmikuun 6. päivänä 1946 klo 19.30 Viherlaakson Yhteiskoulun tiloissa jännitys kasvoi. Silloiseen Lönnströmin huvilaan – Viherlaakson nykyisen terveystakeskuksen paikalle – oli koontunut 56 innokasta paikkakuntalaista perustamaan urheiluseuraa. Tuona vuonna kansalaiset uhkuivat henkistä ja ruumiillista puhtia vapauduttuaan juuri päättyneen sodan ahdistuksesta. Uusi urheiluseura perustettiin yksimielisesti, mutta nimi Viherlaakson Veikot hyväksyttiin vasta äänestyksen jälkeen. Kokouksen puheenjohtajana toimi kauppaneuvos Juhani Korpivaara ja pöytäkirjaa piti herra Eero Artman.

ViVe – niin kuin seuraa alusta lähtien lyhyesti kutsuttiin – lähti liikkeelle laajalla rintamalla liittymällä heti valtakunnallisen keskusjärjestön (SVUL) lisäksi yhdeksän lajiliiton jäseneksi. Esipoossa oli ennestään vain kaksi vanhempaa yleisseuraa, nimittäin ruotsinkieliseen keskusliittoon (SFI) kuuluva Esbo Idrottsförening (perustettu 1916) ja Työväen Urheiluliittoa (TUL) edustava Leppävaaran Sisu (perustettu 1923). Yleisurheilu oli ViVessä aluksi keskeisessä asemassa. Pojat raivasivat talkoilla pituus- ja korkeushyppypaikat Viherlaakson Logenin vieressä olevaan metsikköön. Juoksuratana käytettiin nykyisen ostoskeskuksen ja kirjaston välissä olevaa tienpätkää. Keskinäistä kilpailutoimintaa varten harrastajat oli jaettu kolmeen ryhmään, joille nimettiin esikuviksi sen ajan suomalaiset huippu-urheilijat Viljo Heino, Tapio Rautavaara ja Bertel Storskrubb. Poikajoukon johtajina toimivat aluksi Erik Grönroos sekä veljekset Eero ja Veikko Artman, joita voidaan kutsua urheilun pioneereiksi Viherlaaksossa. Veikosta tuli myöhemmin Suomen Urheiluliiton (SUL) legendaarinen päälähtettäjä.

Yleisurheilusta voimisteluun ja lentopalloon

Seuraavina vuosikymmeninä Viherlaakson Veikot koki monia nousuja ja laskuja niin toiminnan vireydessä kuin sen rahoituksessakin. Huolimatta alkuaikojen harrastajamäärän kasvusta – jäseniä oli heti perustamisvuoden lopussa 174 – seuraa vaivasi toimitsijavajaus ja ohjaajapula. Voimavarat eivät riittäneet kaikkien tavoiteltujen toimintamuotojen ylläpitämiseen. Siksi jo 1960-luvulla yleisurheilu ja hiihto muodostuivat toiminnan päälajeiksi. Lajien vähenemiseen vaikutti myös uusien erikoisseurojen perustaminen. Aktiivisten liikunnanharrastajien määrä nousi parhaimmillaan yli kuudensadan, mutta asettui 2000-luvulla reilun neljänsadan paikkeille. Kunto- ja joukkuevoimistelusta, lähinnä naisten ja tyttöjen piirissä, muodostui vahvin alue, jolla harrastajia on edelleen parisensataa. Toinen vielä jäljellä oleva laji, lentopallo, tarjoaa kilpailu- ja kuntopeli-mahdollisuuden lähes kolmellekymmenelle aikuiselle harrastajalle.

Tässä Viherlaakson Veikot ry:n lyhyessä 70-vuotishistoriikissa käsitellään tapahtumia pääasiassa vain 1980-luvulta lähtien. Yksityiskohtaisemmin seuran perustamista ja alkuvuosikymmenien tapahtumia, jopa vuoden tarkkuudella, on kuvattu seuran 20-, 40-, 50- ja 60-vuotisjuhla-julkaisuissa.

Opettajat kannustamaan ”esimerkillisiä urheilijoita”

Puhaltaakseen lisää henkeä ViVen toimintaan Viherkallion koulun opettajat lahjoittivat seuran 40-vuotisjuhlassa 1986 kiertopalkinnon jaettavaksi vuosittain johtokunnan valitsemalle ”esimerkilliselle urheilijalle”. Opettajien onnittelulähetystöön kuuluivat tuolloin Mirja Niemelä, Hilka Pihlman ja Toivo Pihlman. Johtokunnan hyväksymiin valintaperusteisiin kuului ”säännöllinen

harjoittelu, kilpaileminen ja ohjaus sekä kohtelias, kannustava käytös toisia urheilijoita ja ohjaajia kohtaan; omilla tuloksilla ei ole merkitystä”.

Upea palkintopokaali, johon on kaiverrettu kaikkien saajien nimet, kiersi parikymmentä vuotta seuraavilla urheilijoilla: Pekka Kanerva, Anna Ilomäki, Janne Löytömäki, Outi Tiilikainen, Janne Vartiainen, Kirsi Berg, Katja Halme, Maria Haapamäki, Simo Wannas, Jaakko Kanerva, Petra Parkkola, Antti Kanerva, Marja Berg, Paula Peltonen, Lauri Peltonen, Lotta Juslin, Leena Siponen, Susanne Lipasti, Samuli Mäkelä ja Emilia Peltola. Vaikka ”esimerkillisen urheilijan” kiertopalkinto koski koko seuraa, useimmiten valinta oli helpointa kohdistaa yleisurheilijoihin lajin yksilöurheiluluonteesta johdosta. Palkinnon toistaiseksi viimeinen saaja Emilia Peltola harrasti monipuolisesti sekä yleisurheilua että voimistelua ja päätyi lopulta voimisteluohjaajaksi.

Yleisurheilun kultakausi 1984 -1998

Seuran tähänastisen toiminnan kukoistuskauti sattui 1980- ja 1990-luvun taitteeseen. Tosin ensimmäiset SM-tason yleisurheilumitalit oli saavutettu jo 1960-luvulla, mm. Pertti Pyrrön 400 metrin aitojen kulta 1965. Vaikka toiminta keskittyi yleisurheiluun, voimisteluun ja lentopalloon – saappaanheittoa unohtamatta –, jäsenmäärä kasvoi yli kuudensadan. Viljo Hokkanen luopui seuran puheenjohtajan tehtävästä 1986 hoidettuaan sitä ansiokkaasti neljässä jaksossa vuodesta 1964 lähtien, yhteensä kymmenen vuotta. Hänet kutsuttiinkin seuran toiseksi kunniapuheenjohtajaksi. Ensimmäiseksi kunniapuheenjohtajaksi oli kutsuttu seuran ensimmäinen puheenjohtaja Kalervo Soidinsalo 1956. ”Vili” Hokkasen jälkeen seuran puheenjohtajina ovat toimineet Risto Tiilikainen 1987–1991, Riitta Haggrén 1992–1995, Tuomo Ilomäki 1996–2009 ja Riitta Haggrén uudelleen vuodesta 2010 lähtien.

Seuran 40-vuotisjuhlassa 1986 Viherkallion koulussa opetusministeriö myönsi Suomen liikuntakulttuurin ja urheilun ansiomitalit seuraaville henkilöille: Mirja Grönfors, Taimo Hagman, Anna Maija Kankaanpää, Eino Korkalainen, Harri Koski, Mirja Niemelä, Toivo Pihlman ja Ahti Sormunen. Heistä ”Annu” Kankaanpää toimii edelleen lapsi-vanhempivoimisteluryhmän ohjaajana, vaikka hän tuli mukaan jo 1960-luvun lopulla.

Yleisurheilun pitkä huippukausi alkoi, kun Kati Hokkanen heitti SM-kultaa 20-vuotiaiden tyttöjen keihäessä 1984. Seuraavana vuonna Outi Tiilikainen pinkaisi SM-kultaa T14-sarjan 100 metrillä, ja vuonna 1987 Nina Risto juoksi SM-kultaa T16-sarjan 800 metrillä. Vuosina 1987–1990 Anna Ilomäki voitti T18–20 sarjoissa ulkoradoilla neljä perättäistä suomenmestaruutta pika-aidoissa ja lisäksi yhden mestaruuden 200 metrillä. Aikuisten Kalevan kisoissakin hän saavutti kerran pronssia. Kaikki mainitut urheilijatytöt edustivat Suomea myös monissa maaotteluissa. Anna ja Outi jatkoivat menestyksellistä uraansa Helsingin Kisa-Veikoissa 1990-luvulla. Laura Lehtinen jatkoi nuorten menestystä voittamalla T14-sarjan suomenmestaruuden 300 metrillä 1990. Muutaman väli vuoden jälkeen Paula Peltonen saavutti SM-kultaa 1996 T15-sarjan 200 metrin aidoissa ja sai vielä hopeaa pika-aidoissa. Hänen pitkä uransa jatkui helsinkiläisessä Viipurin Urheilijoissa. Petra Ryhänen saavutti T14- ja T15-sarjan 100 metrillä kultaa vuosina 1997 ja 1998. ViVen viimeisen SM-mitalin, hopeisen, nappasi vielä Lotta Juslin N22-sarjan seipäessä vuonna 2004. Uudella vuosikymmenellä moni ViVen kasvatti kunnostautui muiden pääkaupunkiseurojen edustajana. Heistä mainittakoon Simo Wannas ja Pia Wikstedt (HKV) sekä Jonna Eriksson ja Hanna Voutilainen (Espoon Tapiot).

Yleisurheilujaoston puheenjohtajina huippukaudella toimivat Ossi Viitala 1987–1989 ja Tuomo Ilomäki 1990–1994. Vanhempien urheilijoiden valmennuksesta vastasi pääasiassa Seppo Lipasti. Vuonna 1986 ViVe järjesti Laaksolahden kentällä kansalliset 40-vuotisjuhlakilpailut ja sen jälkeen vuosittain piirikunnalliset ”maanantaikilpailut” kesäkuun alussa. Vuonna 1994 Laaksolahdessa pidettiin valtakunnallisten Finlandia Junior Games (FJG) -kisojen alku- ja joukkuekilpailut, ja

vielä vuonna 1996 järjestettiin Laaksolahdessa ViVen johdolla viimeiset kansalliset nuorten yleisurheilukilpailut.

Lentopallon veteraanit Eino Korkalainen ja Kari Yrjölä

Lentopallo kehittyi aluksi 1970-luvulta lähtien kuntoliikunnan piiristä aikuisten kilpailusarjaksi. Lentopallojaostoa ja ympärivuotista kuntojoukkuetta ryhtyi 1979 vetämään Eino Korkalainen ja hänen jälkeensä Terttu Salonen 1987 pariksi vuodeksi. Jaoston ja samalla kilpailujoukkueen johtoon tuli 1989 Kari Yrjölä. Hän toimii edelleen lentopallojaoston puheenjohtajana vedettyään sitä jo lähes 30 vuotta! Toiminta on jatkunut entiseen tapaan sekä kuntopeleissä että kilpasarjassa piirin (ESLU) tasolla. 1990-luvun lopulla Viherlaakson Veikot pelasi 5-sarjassa, mutta tyytyi myöhemmin 6-sarjaan. Parhaimmillaan harrastajia oli nelisenkymmentä, mutta nykyisin määrä on vakiintunut 25:n paikkeille.

Saappaanheitosta muodostui eräänlainen seuran hauska sivulaji 1990-luvulla lähinnä Eino Korkalaisen ansiosta. Hän toimi paitsi lentopallon kuntopelien vetäjänä myös yleisurheilun puolella aina avuliana toimitsijana. Seuran saappaanheittäjät pärjäsivät erinomaisesti lajin SM- ja vähän hupimielisissä MM-kisoissa ja vastasivat myös monien kilpailujen järjestämisestä.

Luopuminen yleisurheilusta

Uuden vuosituhaten alussa ViVen yleisurheilua vaivasi vapaaehtoisten toimijoiden vähyys, vaikka nuoria harrastajia oli tarjolla satamäärin. Vuodesta 1995 lähtien jaoston johtokin vaihtui melkein vuosittain. Puheenjohtajina toimivat Antti Arvola, Marko Juslin, Sinikka Peltonen, Terttu Toroskainen, Irma Hallberg-Rautalin, Timo Mäkelä, Petri Kaukiainen ja viimeksi Mikko Ilomäki. Myös valmentajista ja ohjaajista oli puute, vaikka Seppo Lipasti jaksoikin edelleen vetää varttuneimpien ryhmien harjoituksia ympäri vuoden. Vielä Helsingin MM-kisoissa 2005 oli kahdeksan ViVen vapaaehtoista toimitsijaa, heistä viisi tuomaritehtävissä.

Vuonna 2011 ViVe päätti lopullisesti luopua yleisurheilusta vetäjien puutteesta ja teki sopimuksen valtakunnallisen superluokan seuran Espoon Tapioiden kanssa toiminnan jatkumisesta myös ViVen toiminta-alueella. Samanaikaisesti paikkakunnalle perustettiin uusi yleisurheilun erikoisseura, mikä hämmensi seurojen työnjakoa ja vähensi Tapioiden kiinnostusta. Vaikka ViVen oma yleisurheilutoiminta olikin hiipunut viime vuosina, seuran aktiivisimmat konkarit osallistuvat kiitettävästi piirin ja liiton toimintaan tuomareina tai muina toimitsijoina. Esimerkiksi Harri ja Laila Koski toimivat 1990-luvulla lähettäjinä, seuraavalla vuosikymmenellä Ville Lepistö vastasi piirin (HELSY) kisojen tulospalvelusta ja Tuomo Ilomäki toimi piirin päätuomarikouluttajana ja hallituksen jäsenenä. Samalla kun seura luopui omasta yleisurheilutoiminnasta ja Suomen Urheiluliiton jäsenyydestä se liittyi Suomen Aikuisurheiluliiton jäseneksi mahdollistaen seuran ikäihmisten osallistumisen mm. yleisurheilukilpailuihin.

Juhlissa tunnustusta ansioituneille seuratoimijoille

Seura juhli 50-vuotista toimintaansa Viherkallion koulussa 1996. Musiikki- ja voimistelunäytösten ohessa kuultiin Espoon kaupungin liikuntatoimenjohtajan Teuvo Hatakan tervehdys ja paikallisen lääkärin, liikuntatieteiden lisensiaatti Seppo Forsbergin lennokka juhlapuhe. Suomen liikuntakulttuurin ja urheilun ansiomerkki myönnettiin juhlassa Antti Arvolalle ja Ossi Viitalalle sekä Suomen Urheiluliiton ansiomitali Veikko Bergille, Anita Ilomäelle, Laila Koskelle ja Risto Tiilikaiselle. Seuran puheenjohtajana aloitti Tuomo Ilomäki.

Kymmenen vuotta myöhemmin huhtikuussa 2006 seura vietti 60-vuotisjuhlaansa arvokkaasti Leppävaaran Työväenopiston juhlasalissa. Espoon kaupungin tervehdyksen esitti liikuntapäällikkö Jarmo Ikävalko, ja juhlapuheen piti entinen SM-maratoonari, filosofian tohtori Marjaana

Lahti-Koski. Pääosasta ohjelmaa vastasivat oman seuran voimistelujaoston naiset ja tytöt. Kuten kymmenen vuotta aikaisemminkin, nytkin muistettiin huomionosoituksilla seuran pitkäaikaisia ansioituneita toimijoita: Suomen Voimisteluliiton kultainen ansiomerkki myönnettiin Ritva Bergille, Riitta Haggrénille ja Anna Maija Kankaanpäälle sekä hopeinen ansiomerkki Pirjo Näppäri-Sirénille. Suomen Lentopalloliiton kultainen ansiolevyke myönnettiin Kari Yrjölälle, Suomen Urheiluliiton hopeinen ansiomerkki Tuomo Ilomäelle, kultainen ansiolevyke Antti Arvolalle ja hopeinen ansiolevyke Ville Lepistölle. Seuran tunnustusstipendi ansiokkaasta ohjaustoiminnasta vuosina 1969–2006 myönnettiin Anna Maija Kankaanpäälle ja tunnustusstipendi ansiokkaasta valmennustoiminnasta vuosina 1972–2006 annettiin Seppo Lipastille.

Seuran puheenjohtaja Tuomo Ilomäki luopui tehtävästä 2009 toimittuaan siinä 14 vuotta eli pitempään kuin kukaan tähän asti. Voimistelujaoston kevätnäytöksessä 2011 hänelle myönnettiin Suomen Urheiluliiton kultainen ansiomerkki, Ville Lepistölle kultainen ansiolevyke ja Kirsi Laatikaiselle hopeinen ansiolevyke. Suomen Voimisteluliiton hopeisella ansiomerkillä palkittiin Anneli Jakobson, Kristiina Jäntti, Arja Laitinen ja Hannele Rivanti. Seuran syyskokouksessa 2015 Tuomo Ilomäki kutsuttiin seuran kolmanneksi kunniapuheenjohtajaksi Kalervo Soidinsalon ja Viljo Hokkasen jälkeen.

Voimistelusta seuran ykköslaji harrastajamäärältään

Voimistelu on kuulunut seuran toimintaan alusta alkaen. Järjestäytyneet voimistelutunnit alkoivat 1950-luvulla, ja 1963 ohjaajaksi saatiin seuran toiminnassa myöhemmin monipuolisesti kunnostautunut Mirja Niemelä. Omaksi pysyväksi jaostokseen voimistelu järjestäytyi 1970-luvun lopussa. Viime vuosikymmeninä voimistelujaosto on kasvanut harrastajamäärältään selvästi seuran suurimmaksi. Osallistujien määrä on tosin hiukan laskenut 1990-luvun huippuvuosista, jolloin heitä oli nelisensataa, mutta edelleen jumppaajia on noin 250. Naisten ja tyttöjen lisäksi mukaan on tullut myös poikia. Lajivalikoima on laajentunut mm. joogaan ja ikäihmisten kevyempään jumppaan. Voimisteluharrastuksen menestystä on tukenut se, että jaosto on pysynyt pitkään kokeneiden vetäjien hallinnollisessa ohjauksessa. Viime vuosina toimintaa on rajoittanut koulutilojen puute, mutta siihenkin on parannusta tulossa uuden komean Auroran koulun valmistuessa syksyllä 2016.

Jaoston puheenjohtajana toimi vuodesta 1980 vuoteen 1988 Mirja Grönfors ja hänen jälkeensä Riitta Haggrén vuoden 2008 loppuun. Vuodesta 2009 lähtien voimistelujaoston vetäjänä on toiminut Kristiina Jäntti. Voimistelujaoston ”ikinuooret” Ritva Berg (ohjaajana vuodesta 1984) ja Anna Maija Kankaanpää (ohjaajana vuodesta 1969) ovat edelleen jaksaneet suunnitella ja johtaa harjoituksia. Kaikkiaan ohjaajia on toistakymmentä. Jaosto on vastannut itsenäisesti omasta toiminnastaan myös taloudellisesti. Jäsenmaksut on pidetty minimissään, mutta ohjaajapalkkioita ja tilavuokria on pystytty hallitsemaan kausimaksujen avulla. Isoihin osallistumisiin, kuten voimistelun kansainvälisiin Gymnaestrada-tapahtumiin, on käytetty myös paljon jäsenten omia varoja.

Näyttävät huippuhetket Gymnaestradasa

Toimintaa ovat sävyttäneet suuret vuotuiset voimistelunäytökset Lahden, Uudenmaan ja Suomen Suurkisoissa 1980-luvun lopulla. Vuonna 1996 Suomen voimistelun 100-vuotis-tapahtumaan SYKE 100 osallistui seurasta 70 voimistelijaa. Aina neljän vuoden välein järjestettyihin suuriin kansainvälisiin Gymnaestrada-tapahtumiin (Herning 1987, Amsterdam 1991, Berliini 1995, Göteborg 1999, Lissabon 2003, Dornbin 2007, Lausanne 2011, Helsinki 2015) ViVestä on osallistunut joka kerta lähes 20 hengen joukkue. Helsingissä 2015 – mikä oli suurin koskaan Suomessa järjestetty urheilutapahtuma – oli mukana 21 000 osallistujaa 55 maasta. Heistä ViVen edustajia oli 34.

Voimistelijaosto on perinteisesti järjestänyt keväisin voimistelunäytöksen, johon myös lasten vanhemmat ja isovanhemmat sekä muiden jaostojen edustajat ovat voineet osallistua. Huhtikuussa 2016 voimistelijaosto järjestää seuran 70-vuotisjuhlan Ruusutorpan koulussa Leppävaarassa. Tällä kertaa juhlaa vietetään vähemmän muodollisissa merkeissä, kun lajien ja harrastajien määräkin on vähentynyt. Kaikesta huolimatta Viherlaakson Veikot aikoo seurana vakaasti jatkaa liikuntaharrastuksen monipuolista vaalintaa Espoon Lippajärven ympäristössä jäsenten talkoohengen ja taloudellisen tuen sekä Espoon kaupungin avustusten varassa.

Tiedottaminen digitaaliseen aikaan

Viherlaakson Veikot ryhtyi heti perustamisensa jälkeen julkaisemaan vuosittain KIRI-nimistä lehteä. Sen toimittaminen kuitenkin sammui pian resurssien puutteesta. 1980-luvulla lehti herätettiin henkiin muutamaksi vuodeksi seuran sihteerin Laila Kosken toimittamana. 1990- ja 2000-luvulla siirryttiin monistettuihin kevät- ja syystiedotteisiin, joiden aineistosta vastasivat seuran jaostot ja joiden jopa 5000 kappaleen jakelun hoitivat seuran jäsenet talkootyönä ympäristön postilaatikoihin. Internetin tulon myötä paperiset tiedotteet korvattiin seuran verkkosivuilla 2000-luvun alussa, ja Facebookiin kirjauduttiin 2014. Virallisiin kokouskutsuihin käytettiin vuosikymmeniä paikallista Länsiväylä-lehteä, kunnes kutsut korvattiin lopulta helpommin tavoitettavilla verkkoilmoituksilla. Näin kunniakas 70-vuotias espoolainen liikuntaseura myötäilee aikaansa myös viestinnässä.

LÄHTEET: Viherlaakson Veikkojen 20-, 40-, 50- ja 60-vuotisjuhlajulkaisut ja toimintakertomukset